

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Sec-Communication, a.s.**
IČO: 24309443
se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Karlín, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
se sídlem Praha 5, Na Popelce 2/16

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 13.12.2016
č.j. 211/2016-NBÚ/07-OP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ředitel Národního bezpečnostního úřadu zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „Úřad“) ze dne 12.9.2016 č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

4653/2016-NBÚ/21, jímž Úřad dle § 121 odst. 3 a § 101 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 412/2005 Sb.“ nebo jen „zákon“) zrušil platnost žalobci dříve vydaného osvědčení podnikatele pro stupeň utajení Důvěrné č. 001935, neboť přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. (dále jen „rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ředitel Úřadu konstatoval, že žalobci bylo dne 14. 11. 2013 vydáno osvědčení podnikatele č. 001935 pro stupeň utajení Důvěrné s formou přístupu podnikatele k utajované informaci dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., s dobou platnosti do 13. 11. 2022 (dále jen „osvědčení“). Po dobu platnosti osvědčení je Úřad oprávněn zjišťovat, zda podnikatel i nadále splňuje podmínky pro vydání, resp. držení osvědčení. Při tomto prověřování dle § 110 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., Úřad zjistil skutečnosti, které nasvědčovaly tomu, že žalobce přestal splňovat podmínku pro vydání osvědčení dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. Dopisem ze dne 3. 11. 2015 oznámil žalobci, že zahajuje řízení o zrušení platnosti osvědčení dle § 101 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. Po provedeném řízení Úřad u žalobce konstatoval bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., vzhledem k němuž žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 16 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Následně Úřad vydal rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení, v němž uvedl, že u žalobce na základě utajovaných zpráv příslušné zpravodajské služby evidovaných v bezpečnostním svazku vedeném k jeho osobě pod č.j. D435/2015-NBÚ/21 a č.j. D134/2016-NBÚ/21, shledal bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., konkrétně vztah Ing. J. Š. – statutárního ředitele, předsedy správní rady a jediného akcionáře žalobce (tedy osoby, která má na základě pracovněprávního, členského nebo jiného smluvního vztahu vliv na jednání žalobce) k osobě, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky. Co se týče vlastního vyhodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení, Úřad odkázal na dokument „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“ č.j. D269/2016-NBÚ/21, který je založen pod pořadovým číslem 9 v utajované části bezpečnostního svazku. Vzhledem ke skutečnosti, že výše uvedené písemnosti (míněno zprávy příslušné zpravodajské služby a Vyhodnocení bezpečnostního řízení) jsou označeny stupněm utajení Důvěrné, Úřad v rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení nemohl v souladu s § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., uvést bližší důvody, které jej k jeho rozhodnutí vedly.
3. V rozkladu proti rozhodnutí Úřadu o zrušení platnosti osvědčení žalobce namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože není řádně odůvodněno. Úřad žalobci nesdělil, kdo je sobou, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky a žalobce se může pouze domnívat, že touto osobou je I. R., k němuž však statutární ředitel žalobce nemá žádný vztah. Nezná jeho obchodní aktivity, neřešil s ním žádné obchodní případy a neuzavíral žádné smlouvy ani nedomlouval a nevyužíval jakékoliv služby. Jejich vztah byl toliko společenský. Statutární ředitel žalobce též nebyl srozuměn s činností jmenované osoby proti zájmům České republiky a nebyl si této činnosti vědom. Již dlouhou dobu v žádném styku s I. R. není. Žalobce dále poukázal na to, že Ing. J. Š. není jeho odpovědnou osobou ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., ani se neseznamuje s utajovanými informacemi. Žalobce má dostatečně zajištěno bezpečné nakládání s utajovanými informacemi bez

ohledu na osobu statutárního ředitele. Úřadem tvrzené skutečnosti tak dle názoru žalobce nepředstavují bezpečnostní riziko a neodůvodňují zrušení osvědčení.

4. Ředitel Úřadu v rámci posouzení rozkladových námitek žalobce předně poukázal na to, že podle § 18 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., podmínku bezpečnostní spolehlivosti nesplňuje podnikatel, u něhož je zjištěno bezpečnostní riziko. Za bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 3 písm. h) téhož zákona lze považovat vztah osoby, která má na základě pracovněprávního, členského nebo jiného smluvního vztahu vliv na jednání podnikatele, k fyzickým osobám nebo právníckým osobám nebo k cizí moci, které vyvíjely nebo vyvíjejí činnost proti zájmům České republiky. Co se týče prvního znaku shledaného bezpečnostního rizika, tj., pracovněprávního, členského nebo jiného smluvního vztahu Ing. J. Š. k žalobci, je zřejmé, že jmenovaný je jediným akcionářem, statutárním ředitelem a zároveň předsedou správní rady žalobce. K druhému znaku bezpečnostního rizika, tj. ke vztahu Ing. J. Š. k osobě, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky nelze dle ředitele Úřadu v rozhodnutí s ohledem na omezení uvedená v § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., uvést konkrétní skutečnosti, jelikož se podávají z utajovaných písemností, které byly Úřadu poskytnuty příslušnou zpravodajskou službou pod stupněm utajení Důvěrné. Lze toliko odkázat na výsledek šetření příslušné zpravodajské služby k Ing. J. Š., jehož kopie je založena v příloze k úřednímu záznamu č.j. D435/2015-NBÚ/21 pod pořadovým č. 5 v utajované části bezpečnostního svazku. V této písemnosti jsou podrobně popsána zjištění týkající se Ing. J. Š. a jeho styků s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmům České republiky na zajištění vnitřního pořádku a na ochraně ekonomiky [§ 2 písm. b) zákona]. Další doplňující informace jsou uvedeny v písemnosti, jejíž kopie je založena v příloze k úřednímu záznamu č.j. D134/2016-NBÚ/21 pod pořadovým č. 6 v utajované části bezpečnostního svazku. Vzhledem k § 122 odst. 3 zákona není možné specifikovat, kdo je osobou, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky, ani blíže popsat povahu styků mezi touto osobou a Ing. J. Š. Lze však uvést, že se jedná o podrobné, ucelené a přesvědčivé informace o nadstandardních stycích Ing. J. Š. s touto osobou. Tyto kontakty nelze považovat za excesivní, ani je není možno označit jako nahodilé, výjimečné, neplánované, nesoustavné či sporadické a toliko společenského rázu; jedná se o dlouhodobé a opakované kontakty Ing. J. Š. s touto osobou. Vzájemná vazba obou osob je podrobně popsána ve výše uvedených utajovaných písemnostech. Ředitel Úřadu konstatoval, že ze shromážděného písemného materiálu lze učinit jednoznačný závěr, že Ing. J. Š. byl znám účel a podstata těchto styků, a to včetně aktivit na ně navazujících. Nelze odhlédnout od povahy, účelu, rozsahu a zaměření těchto styků, přičemž jejich význam a závažnost bezpochyby přetrvává. Z pohledu zákona č. 412/2005 Sb., se jedná o styky velmi nestandardní a nepochybně zakládající existenci bezpečnostního rizika ve smyslu § 18 odst. 3 písm. h) zákona. V tomto směru považoval ředitel Úřadu za vhodné upozornit na to, že existence bezpečnostního rizika není založena na subjektivní kategorii vědomosti, a žádnou roli tudíž nehraje to, zda byl Ing. J. Š. o závadových aktivitách této osoby informován či nikoliv. Naopak pro shledání bezpečnostního rizika zcela postačuje objektivní skutečnost: styk s osobou, jejíž činnost je namířena proti zájmům České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 83/2009 60 ze dne 25. 2. 2010). Ovšem, jak již bylo uvedeno výše, ze spisového materiálu vyplývá, že se jednalo o zcela vědomý kontakt s takovouto osobou, přičemž jmenovanému byla známa povaha a účel těchto styků.

5. Co se týče tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení, ředitel Úřadu vyzdvihl, že bezpečnostní riziko bylo u žalobce shledáno na základě utajovaných informací, které byly Úřadu poskytnuty příslušnou zpravodajskou službou. Zpravodajská služba označila předmětné písemnosti tím stupněm utajení, který v případě jejího vyzrazení nebo zneužití odpovídá závažnosti možného způsobení újmy zájmu České republiky anebo nevýhodnosti pro zájem České republiky ve smyslu § 3 zákona (§ 2 odst. 1 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací); pouze původce, v tomto případě zpravodajská služba, je oprávněn klasifikovat utajovanou informaci příslušným stupněm utajení. Úřad je povinen toto označení respektovat a dbát na to, aby utajované informace nevyšly najevo v průběhu řízení o zrušení platnosti osvědčení či řízení o rozkladu. S utajovanými písemnostmi Úřad nemohl žalobce seznámit, jelikož v průběhu bezpečnostního řízení i řízení o rozkladu je třeba řídit se ustanoveními, která omezují procesní práva účastníka bezpečnostního řízení ve prospěch ochrany utajovaných informací. Konkrétně nesmějí být při pohovoru dle § 105 zákona sdělovány utajované informace; účastníci tohoto řízení ani jejich zástupci nemohou nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku (§ 89 odst. 7 zákona); pokud jsou některé důvody vydání rozhodnutí Úřadu či jeho ředitele utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí toliko odkaz na podklady pro jeho vydání a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi (§ 122 odst. 3 zákona). Zvláštní charakter bezpečnostního řízení předpokládá, že určité skutečnosti, jsou-li utajovanými informacemi, nebudou účastníku řízení zpřístupněny, přestože se týkají jeho osoby. S tímto omezením pak musí být v souladu rozhodnutí vydaná Úřadem, popř. jeho ředitelem. V rozhodnutích nesmějí být popisovány důvody, které vedly k nevydání osvědčení nebo jeho zrušení, pokud se podávají z utajovaných písemností. Odůvodnění takovýchto rozhodnutí tedy nemohou být konkrétní, jelikož by vyšly najevo utajované informace. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu má Úřad za určitých okolností právo tomu, kdo je podrobován bezpečnostní prověrce, výjimečně neříci, z jakých konkrétních skutkových důvodů byl shledán bezpečnostně nezpůsobilým, je však povinen umožnit v plném rozsahu přezkum těchto důvodů soudem. Právo účastníka řízení na spravedlivý proces tak není porušeno. Rozhodnutí Úřadu tedy nelze považovat za nepřezkoumatelné, popř. věcně nesprávné jen proto, že v něm nejsou podrobně uvedeny všechny důvody, pro které byl účastník bezpečnostního řízení shledán bezpečnostně nespolehlivým.
6. K námitce žalobce, že jedním z kritérií, které je Úřad povinen zohlednit, je doba, která od výskytu bezpečnostního rizika uplynula, ředitel Úřadu podotkl, že není podstatné, zda styky s předmětnou osobou probíhají v přítomném čase, nebo zda se uskutečňovaly před určitou dobou. Nelze dovodit, že by tyto styky nemohly probíhat v minulosti, nebo že by činnost proti zájmům České republiky musela být vyvíjena toliko v přítomnosti. Zásadními hledisky pro posouzení bezpečnostního rizika jsou účel, povaha, četnost a důsledky, resp. výsledky posuzovaných styků. Není tak rozhodující, zda k takovýmto stykům dochází aktuálně nebo k nim docházelo před určitou dobou (časové hledisko je pouze jedním z kritérií, k nimž se přihlíží při posuzování fakultativních bezpečnostních rizik), nýbrž zda tyto styky představují bezpečnostní riziko. Ke shledání bezpečnostního rizika dle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., postačuje, že posuzovaný vztah je rizikový, neboť např. jeho škodlivé následky stále přetrvávají. V tomto směru považoval

ředitel Úřadu za potřebné zdůraznit preventivní funkci zákona č. 412/2005 Sb., přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 44/2006 - 74 ze dne 30. 1. 2009, v němž Nejvyšší správní soud mj. dovodil, že „*Pojem "riziko" v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik.*“

7. Závěrem ředitel Úřadu vysvětlil, že pro konstataci bezpečnostního rizika dle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., není rozhodující, zda osoba, která má vztah k osobě, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky, je odpovědnou osobou toho kterého účastníka řízení - podnikatele. Pro shledání předmětného bezpečnostního rizika je podstatné, zda má tato osoba vliv na jeho jednání, a to na základě pracovněprávního, členského či jiného smluvního vztahu. V osobě Ing. J. Š. se kumulují obě funkce obligatorních orgánů účastníka řízení; současně je i jeho jediným akcionářem, neboť vlastní 100 % podíl na základním kapitálu. Úřad uvedl, že z tohoto důvodu má Ing. J. Š. prokazatelný vliv na jednání žalobce, resp. má možnost ovlivnit jeho jednání prostřednictvím pravidel, jimiž se tento řídí. Otázka, zda je Ing. J. Š. též odpovědnou osobou žalobce, nebyla pro řízení o zrušení platnosti osvědčení relevantní. K tvrzení žalobce, že se Ing. J. Š. neseznamuje s utajovanými informacemi, ředitel Úřadu poznamenal, že jmenovaný není držitelem osvědčení fyzické osoby, a pokud by mu žalobce umožnil přístup k utajované informaci, porušil by zákon.
8. V žalobě, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení, žalobce předně poukázal na to, že okolnosti uvedené v § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., nepředstavují bezpečnostní riziko bez dalšího, nýbrž bezpečnostní riziko představovat toliko můžou, jak plyne ze slovního spojení „*lze též považovat.*“ V případě, že Úřad zjistí údajný vztah s osobou, která vyvíjí či vyvíjela činnost proti zájmům ČR, je tedy jeho povinností řádně odůvodnit, proč tuto skutečnost za bezpečnostní riziko považuje. Dle mínění žalobce je nezákonné pouze tvrdit, že žalovaný shledal vztah k takové osobě a bez dalšího mechanicky uzavřít, že toto představuje bezpečnostní riziko. Napadené rozhodnutí postrádá v tomto směru jakékoli odůvodnění a je proto pro nedostatek důvodů zcela nepřezkoumatelné, neboť jakkoli neodůvodňuje, proč žalovaný považuje za bezpečnostní riziko údajný vztah statutárního ředitele žalobce s osobou, která vyvíjela či vyvíjí činnost proti zájmům ČR.
9. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci nebyla poskytnuta podstatná část podkladů pro vydání napadeného (jakož i prvostupňového) rozhodnutí, není schopen se kvalifikovaně vyjádřit ke skutečností, jež vzal žalovaný za prokázané. Vzhledem k této skutečnosti je tedy nucen ponechat na soudu, aby podrobně přezkoumal veškeré žalobci neposkytnuté informace (žalovaným označené jako utajované), na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru o vztazích mezi statutárním ředitelem žalobce a osobou, jež vyvíjí či vyvíjela činnost proti zájmům ČR, a to zejména: zákonnost jejich pořízení; jejich relevanci, vypovídací hodnotu a pravdivost, tj. zda dostatečně a přesvědčivě odůvodňují závěr, že statutární ředitel žalobce má vztah s osobou, která vyvíjí či vyvíjela činnost proti zájmům ČR; a zda z těchto podkladů lze učinit jednoznačný závěr, že statutárnímu řediteli žalobce

byl znám účel a podstata údajných styků s takovou osobou, včetně aktivit na ně navazujících.

10. Dle názoru žalobce se nelze ztotožnit se závěrem žalovaného, že existence bezpečnostního rizika je zcela nezávislá na subjektivní kategorii vědomosti, tj. na tom, zda byl statutární ředitel žalobce o závadových aktivitách předmětné osoby informován, či o nich jakkoli věděl. Žalobce v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č.j. 7 As 31/2011-101, podle kterého u nevědomě jednajících osob musí dojít k tomu, že jejich objektivní součinnost s osobou, která vyvíjí či vyvíjela činnost proti zájmům ČR, se musela projevit ve sféře jejich osoby tak, že ony samy o sobě „vyvíjely“ činnost proti zájmům České republiky, tj. že uvedená činnost byla podstatným obsahem jejich jednání, a nikoli pouze jakýmsi jeho vedlejším, z hlediska účelu jednání nepodstatným efektem. K subjektivnímu hledisku je tedy také nutné přihlížet, a napadené rozhodnutí je tudíž v tomto směru nesprávné.
11. Žalobce rovněž požádal soud, aby v případě, že opravdu shledá tvrzený vztah statutárního ředitele žalobce s takovou osobou, důsledně posoudil, zda existují dostatečné skutkové podklady pro závěr, že taková osoba skutečně vyvíjela či vyvíjí činnost proti zájmům ČR a o jakou konkrétní činnost proti zájmům ČR se mělo jednat. Napadené rozhodnutí v tomto směru postrádá jakékoli odůvodnění a je zcela nepřezkoumatelné.
12. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem napadeného rozhodnutí, že není podstatné, zda styky s předmětnou osobou probíhají v přítomném čase nebo se uskutečňovaly před určitou dobou. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. již zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č.j. 7 As 31/2011-101) jakož i dle důvodové zprávy k zákonu č. 412/2005 Sb., může být naopak časové hledisko pro věc významné. Napadené rozhodnutí je i v tomto směru nezákonné a věcně nesprávné, protože podle něj není potřeba se časovým hlediskem zabývat.
13. Žalobce zdůraznil, že se nikdy nedopustil porušení žádné povinnosti na úseku ochrany utajovaných informací; takové porušení u něj ani žádnou kontrolou ze strany žalovaného nebylo shledáno. Rovněž se nikdy nestalo, že by se statutární ředitel žalobce snažil jakkoli ovlivnit odpovědnou osobu žalobce na úseku ochrany utajovaných informací směrem k ohrožení bezpečnosti utajovaných informací. Pravidla pro řízení ochrany utajovaných informací jsou stanovena přímo zákonem a jejich dodržování u příslušných subjektů je pravidelně prověřováno žalovaným. Není tak možné, aby statutární ředitel žalobce vydal v oblasti ochrany utajovaných informací jiná, zákonu odporující pravidla, kterými by se žalobce či jeho zaměstnanci včetně odpovědné osoby musel řídit. Rovněž tak není možné dospět k závěru, že pouze na základě pracovněprávní podřízenosti odpovědná osoba žalobce připustí porušování pravidel v oblasti zabezpečení utajovaných informací. Právě uvedené skutečnosti jsou dle názoru žalobce podstatnými pro posouzení, zda údajně existující bezpečnostní riziko u statutárního ředitele žalobce znamená rovněž bezpečnostní riziko u samotného žalobce, přičemž žalobce má za to, že nikoli, a to zvláště v situaci, kdy se v posuzovaném případě jedná pouze o fakultativní bezpečnostní riziko.
14. Žalobce závěrem uvedl, že žádá soud o přezkoumání napadeného rozhodnutí jednak z hlediska žalobních bodů, a dále ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se

podkladů pro rozhodnutí, jež nebyly žalobci zpřístupněny, také ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a k uplatněným žalobním námitkám uvedl, že většina z nich byla vznesena v rozkladu a žalovaný se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí. V něm žalobci podrobně a srozumitelně vysvětlil, že jej nemohl seznámit s utajovanými písemnostmi, na jejichž základě bylo u jeho osoby shledáno bezpečnostní riziko, přičemž poukázal na zvláštní charakter bezpečnostního řízení a odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. K žalobní námitce namířené proti závěru žalovaného, že existence bezpečnostního rizika není založena na subjektivní kategorii vědomosti, žalovaný předně podotkl, že dle důvodové zprávy k zákonu č. 412/2005 Sb., bezpečnostním rizikem nemusí být pouze úmyslná činnost proti státním zájmům, ale i nevědomé konání, které je způsobilé přivodit újmu zájmům České republiky, např. trvalé soužití s osobami, které takovouto činnost úmyslně vykonávají. Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 31/2011-101 ze dne 25. 11. 2011, žalovaný jej plně respektuje a z jeho právních závěrů vychází při svém rozhodování. Žalobcem uvedenou citaci však dle mínění žalovaného nelze označit za příhodnou, jelikož skutkový stav byl odlišný od nyní posuzovaného případu. V případě hodnoceném v citovaném rozsudku se žalobce nestýkal přímo s osobou, která měla sama vyvíjet činnost proti zájmu České republiky, nýbrž s další osobou, která se s touto „závadovou“ osobou stýkala. Nejvyšší správní soud proto mimo jiné judikoval, že pro shledání bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., je nutno dovodit, že osoba představující „mezistupeň“ sama, způsobem popsaným v citovaném rozsudku, „vyvíjela“ činnost proti zájmu České republiky. Na rozdíl od případu popsaného ve zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se Ing. J. Š. dle shromážděného spisového materiálu přímo, zcela vědomě a dlouhodobě stýkal s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnosti proti zájmům České republiky, přičemž mu byla známa povaha a účel těchto styků, které nelze označit jako nahodilé, výjimečné, neplánované, nesoustavné či sporadické a toliko společenského rázu. Jinými slovy, nejednalo se o nevědomé styky, které by se uskutečňovaly pouze běžným společenským kontaktem, ale šlo o styky plánované, jejichž účel a podstata byly Ing. J. Š. známy.
16. Žalovaný dále vyzdvihl, že výše specifikované utajované písemnosti obsahují konkrétní informace o tom, kdo je osobou, která vyvíjí či vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, jakož i specifikaci této činnosti. Je na soudu, aby se s těmito a dalšími utajovanými písemnostmi shromážděnými v rámci bezpečnostního řízení vedeného k žalobci seznámil a posoudil, zda informace v nich obsažené jsou dostačující pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti žalobce.
17. Žalovaný byl při svých úvahách týkajících se hodnocení utajovaných písemností limitován ustanovením § 122 zákona č. 412/2005 Sb., a nemohl v rozhodnutích předeštlit konkrétní skutečnosti, ale toliko obecně uvedl, že se jedná o styky s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmům České republiky na zajištění vnitřního pořádku a na ochraně ekonomiky, přičemž v souladu s předmětným ustanovením odkázal na příslušné utajované písemnosti. Tento postup koresponduje závěrům vysloveným rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 5/2008 - 63 ze dne 9. 4. 2009.

18. K žalobní námitce, v níž je poukazováno na nutnost zohlednění časového hlediska, žalovaný podotkl, že při hodnocení fakultativního bezpečnostního rizika se přihlíží k řadě okolností, přičemž časové hledisko je toliko jedním z nich. Pro shledání předmětného bezpečnostního rizika není podstatné, zda k „závadovým“ stykům dochází v přítomnosti, ale rozhodující je, zda jejich závažnost a negativní dopad přetrvává a má vliv na bezpečnostní spolehlivost toho kterého účastníka bezpečnostního řízení. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 31/2011 - 101 ze dne 25. listopadu 2011 nelze dle žalovaného označit za přílehlavý. Soud v něm konstatoval, že *„pro věc může být významné i časové hledisko. To však záleží na konkrétních okolnostech.“* Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dále uvedl, že pokud Úřad z totožných informací, které mu byly známy již v minulosti, vyvodil závěr o existenci bezpečnostního rizika až se značným časovým odstupem, přičemž dříve tyto skutečnosti pochyby o bezpečnostní spolehlivosti nevyvolávaly, je třeba, aby podkladové materiály obsahovaly takové informace, které by byly s to tento rozpor vysvětlit. V nyní posuzované věci však Úřad zahájil řízení o zrušení platnosti osvědčení žalobce, jakmile zjistil důvodné pochybnosti o jeho bezpečnostní spolehlivosti.
19. K závěrečnému okruhu žalobních námitek, ve kterých žalobce argumentuje dodržováním povinností na úseku ochrany utajovaných informací a nemožností jeho statutárního ředitele ovlivnit odpovědnou osobu žalobce na úseku ochrany utajovaných informací směrem k ohrožení bezpečnosti utajovaných informací, žalovaný poznamenal, že u žalobce nebylo shledáno bezpečnostní riziko spočívající v porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací ve smyslu § 18 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., ale bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 3 písm. h) tohoto zákona, které je průkazně doloženo shromážděným spisovým materiálem. Žalovaný v rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých důvodů má Ing. J. Š. vliv na jednání žalobce, resp. má možnost ovlivnit jeho jednání prostřednictvím pravidel, jimiž se tento řídí. Nelze však dovodit, jak se mylně domnívá žalobce, že by tento vliv měl být vykonáván toliko v oblasti ochrany utajovaných informací (může se jednat např. o obchodní činnost, která bude přesahovat do sféry ochrany utajovaných informací, a bude tak mít negativní vliv na některý ze zájmů České republiky definovaný v § 2 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb.). Ze strany žalobce se tedy jedná o příliš úzký výklad. Ne všechna bezpečnostní rizika jsou úzce spojena s ohrožením utajovaných informací či neplněním povinností dle zákona č. 412/2005 Sb.; jejich vymezení, jak je patrné z § 18 odst. 2 a 3 zákona, je mnohem širší. Žalovaný v této souvislosti považoval za vhodné vyzdvihnout, že zákon č. 412/2005 Sb., plní především preventivní funkci. Pokud tedy Úřad zjistí pochybnosti o bezpečnostní spolehlivosti toho kterého držitele osvědčení, platnost takového osvědčení zruší. Při bezpečnostním řízení se uplatňuje princip vyloučení jakékoli pochybnosti o bezpečnostní spolehlivosti té které právnické či fyzické osoby; nedostatek bezpečnostní spolehlivosti tak může být dán již při pouhém podezření z existence bezpečnostního rizika. Úřad totiž chrání zájem státu v této oblasti a zvažuje, zda ze shromážděného spisového materiálu nevyplývá možnost některého ze zákonem presumovaných bezpečnostních rizik. Jinými slovy, Úřad předchází závadovému jednání v oblasti utajovaných informací tím, že pokud se objeví pouhá pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti toho kterého držitele osvědčení, platnost tohoto osvědčení zruší, aby již nemohl mít k utajovaným informacím přístup. Pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního

rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti právnické či fyzické osoby někdy postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Důležitá je tedy pravděpodobnost bezpečnostního rizika. Pokud míra pravděpodobnosti překročí určitou mez, je nutné tento stav vyhodnotit jako opravdové nebezpečí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 44/2006-74 ze dne 30. 1. 2009, č.j. 9 As 68/2008-101 ze dne 6. 8. 2009, č.j. 7 As 31/2011-101 ze dne 25. 11. 2011 a č.j. 3 As 4/2012-40 ze dne 30. 1. 2013.).

20. Při rozhodování vycházel soud z následně uvedené právní úpravy:

21. Podle § 15 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb., podnikateli, který nezbytně k výkonu své činnosti potřebuje přístup k utajované informaci stupně utajení Důvěrné a vyšší, lze umožnit přístup, pokud je držitelem platného osvědčení podnikatele (§ 54) příslušného stupně utajení, nestanoví-li tento zákon jinak (§ 58 až 62).
22. Podle § 16 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., osvědčení podnikatele Úřad vydá podnikateli,
a) který je ekonomicky stabilní,
b) který je bezpečnostně spolehlivý,
c) který je schopen zabezpečit ochranu utajovaných informací,
d) pokud odpovědná osoba je držitelem platného osvědčení fyzické osoby nejméně pro takový stupeň utajení, pro který žádá podnikatel o vydání osvědčení podnikatele,
e) který při podání žádosti o vydání osvědčení podnikatele uhradil správní poplatek podle jiného právního předpisu.
23. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., podmínky uvedené v odstavci 1 písm. a) až d) musí podnikatel splňovat po celou dobu platnosti osvědčení podnikatele (§ 55).
24. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., podmínku bezpečnostní spolehlivosti nesplňuje podnikatel, u něhož bylo zjištěno bezpečnostní riziko.
25. Podle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., za bezpečnostní riziko lze též považovat vztah osoby, která má na základě pracovněprávního, členského nebo jiného smluvního vztahu vliv na jednání podnikatele, k fyzickým osobám nebo právnickým osobám nebo k cizí moci, které vyvíjely nebo vyvíjejí činnost proti zájmům České republiky.
26. Podle § 18 odst. 4 věty druhé zákona č. 412/2005 Sb., vlivem podle odstavce 3 písm. h) je možnost ovlivnit jednání podnikatele prostřednictvím pravidel, jimiž se tento podnikatel řídí.
27. Podle § 101 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., přestal-li držitel osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu splňovat podmínky pro vydání takovéto veřejné listiny, Úřad její platnost zruší.

28. Podle § 121 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., pokud Úřad zruší platnost osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu, vydá o tom rozhodnutí a doručí jej účastníku řízení; kopii založí do bezpečnostního svazku.
29. Podle § 122 odst. 1 věty první zákona č. 412/2005 Sb., rozhodnutí se vydává v písemné podobě a obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníka řízení.
30. Podle § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
31. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný v něm nijak neodůvodnil, proč považuje za bezpečnostní riziko vztah statutárního ředitele žalobce Ing. J. Š. s osobou, která vyvíjela či vyvíjí činnost proti zájmům ČR. Je pravdou, že bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., definované jako *vztah osoby, která má na základě pracovněprávního, členského nebo jiného smluvního vztahu vliv na jednání podnikatele, k fyzickým osobám nebo právnickým osobám nebo k cizí moci, které vyvíjely nebo vyvíjejí činnost proti zájmům České republiky*, je dle zákona toliko fakultativní v tom smyslu, že se při zjištění takového vztahu nejedná o bezpečnostní riziko bez dalšího (automaticky), ale Úřad takový vztah za bezpečnostní riziko zakládající nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti podnikatele považovat může, a to s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu. V nyní projednávané věci tak Úřad učinil, přičemž svůj závěr o takovém bezpečnostním riziku u žalobce odůvodnil poukazem na význam a závažnost zjištěných nadstandardních styků Ing. J. Š. s osobou, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky, plynoucí z vědomého charakteru těchto styků, jejich rozsahu, povahy, dlouhodobosti a opakovanosti. Toto odůvodnění soud v dané věci považuje za dostatečné, a to i s ohledem na zákonem stanovené limity plynoucí z ustanovení § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. Jak je z napadeného rozhodnutí patrné, zjištění prokazující vztah Ing. J. Š. k dané osobě žalovaný čerpal z výsledků šetření příslušné zpravodajské služby, které mají povahu utajované informace. To žalovanému znemožnilo uvést v odůvodnění rozhodnutí důvody pro jeho vydání a úvahy, jimiž se řídil při hodnocení těchto zjištění, v širším rozsahu. Žalovaný tedy postupoval v souladu s ustanovením § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., podle kterého jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. K tomu lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, podle kterého „není jistě možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. V rámci Úřadem vedeného bezpečnostního řízení je třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by takový zájem ohrožovalo. V tomto

smyslu tedy rozhodnutí, u něhož nejsou v souladu s § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvedeny důvody proto, že jde o utajované informace, jen proto za nepřezkoumatelné považovat nelze, neboť zákon zde výjimečně umožňuje v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat (tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví), musí mít plný přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu. Je to také soud, který je zárukou řádného a úplného přezkumu důvodů rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že neznalost důvodů negativního rozhodnutí účastníka řízení omezuje, či mu dokonce znemožňuje, aby proti rozhodnutí účinně argumentoval, je soud povinen zkoumat postup a důvody rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů.

33. Žalovaný při předložení spisového materiálu vztahujícího se k projednávané věci soudu označil s odkazem na § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., část spisu s listinami obsahujícími utajované informace, ve vztahu k nimž nelze zprostit mlčenlivosti a předseda senátu podle téhož zákonného ustanovení rozhodl, že tato část spisu bude oddělena, neboť dospěl k závěru, že jejich zpřístupněním by mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb. Utajovaná část spisu totiž obsahuje informace, ze kterých plyne relevantní kontakt Ing. J. Š. s osobou, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmu České republiky. Z této části spisu je patrné, že příslušná zpravodajská služba činnost této osoby úspěšně monitorovala a stejně tak bylo zmapováno i spojení Ing. J. Š. s touto osobou. Zpřístupněním těchto informací by vzhledem k jejich povaze a obsahu mohlo dojít k narušení činnosti zpravodajské služby, k rozkrytí metod její práce i ke krajně nežádoucímu odhalení informačních zdrojů a postupů, ze kterých zpravodajská služba tyto informace čerpala.
34. Po seznámení s utajovanými informacemi obsaženými v oddělené části spisu, do které žalobce nemohl nahlížet, soud shledal, že tyto informace potvrzují závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika na straně žalobce. Soudu nevznikly žádné pochybnosti o zákonnosti pořízení zprávy příslušné zpravodajské služby o výsledku šetření k Ing. J. Š. a zprávy zpravodajské služby, jejímž obsahem je popis činností a aktivit osoby, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky a s níž byl Ing. J. Š. v nadstandardním kontaktu. Tyto podklady napadeného rozhodnutí považuje soud za relevantní pro posouzení existence bezpečnostního rizika a zároveň za věrohodné a dostatečně přesvědčivé. Jejich obsahem je celá řada konkrétních zjištění, která ve svém souhrnu jednoznačně potvrzují závěr žalovaného o vztahu Ing. J. Š. s osobou, která vyvíjí či vyvíjela činnost proti zájmům České republiky. Soud k tomu pro úplnost dodává, že mu nepřísluší přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů poskytnutých zpravodajskou službou, ve kterých jsou předmětné utajované informace obsaženy, ale může toliko přezkoumat, zda argumentace v napadeném rozhodnutí založená na utajovaných informacích obsažených ve zprávách zpravodajské služby je obsahem správního spisu a zda závěry z těchto informací vyvozené nejsou v rozporu se zákonem (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 68/2008 – 101 a ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 9/2011 – 70).
35. Nezbyývá než přitakat Úřadu, jenž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s poukazem na utajovaný charakter zpráv příslušné zpravodajské služby sloužících jako podklad

rozhodnutí konstatoval, že v souladu s § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., nemohl uvést, kdo je osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, ani blíže popsat povahu styků Ing. J. Š. s touto osobou. Soud po posouzení obsahu utajovaných podkladů rozhodnutí přisvědčil též závěru žalovaného, že dotyčná osoba vskutku vyvíjela činnost proti zájmům České republiky. Charakter i rozsah této její činnosti detailně popisuje zpráva příslušné zpravodajské služby, z níž žalovaný vycházel. Vzhledem k tomu, že ani soud není oprávněn v odůvodnění rozsudku „zveřejňovat“ skutečnosti uvedené v podkladech rozhodnutí správního orgánu, které jsou utajovanými informacemi, nemůže vyhovět požadavku žalobce na uvedení toho, o jakou konkrétní činnost proti zájmům ČR se u dotyčné osoby mělo jednat. Pouze v obecné rovině lze uvést, že šlo o činnost směřující proti zájmu na ochraně ekonomiky České republiky.

36. Zpráva příslušné zpravodajské služby o výsledku šetření k Ing. J. Š., ze které žalovaný při rozhodování ve věci samé vycházel, nade vší pochybnost prokazuje, že jmenovaný se s dotyčnou osobou stýkal vědomě a dlouhodobě, přičemž si musel být vědom účelu a podstaty těchto styků. V žádném případě se nejednalo o nahodilé či výjimečné kontakty, které by měly pouze společenský charakter. Jak žalovaný konstatoval, doba trvání, rozsah i předmět těchto kontaktů jsou podrobně popsány v utajovaných písemnostech, ze kterých při rozhodování ve věci samé vycházel. Bližší údaje ohledně těchto kontaktů dokládajících vztah Ing. J. Š. k dané osobě soud nemůže uvést, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných informací.
37. Soud nepřisvědčil námitce, v níž žalobce existenci bezpečnostního rizika spojuje se subjektivní kategorií vědomosti. V rámci vypořádání této námítky soud předně považuje za vhodné citovat závěr, k němuž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 25.2.2010 č.j. 1 As 83/2009 – 60 a se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje: *„Skutečnost, zda žalobce věděl o tom, že tato osoba vyvíjí či nevyvíjí činnost proti zájmům České republiky, je z hlediska hodnocení bezpečnostního rizika zcela irelevantní. Existence bezpečnostního rizika není založena na subjektivní kategorii vědomosti, a žádnou roli tudíž nehraje to, zda žalobce byl o závadných aktivitách této osoby informován či nikoliv. Naopak pro shledání bezpečnostního rizika postačuje zcela objektivní skutečnost: styk s osobou, jejíž činnost je namířena proti zájmům České republiky.“*
38. Obecně lze uvést, že skutečnost, že držitel osvědčení nemusí tušit (netuší), jaké osoby v jeho okolí vyvíjejí činnost proti zájmům ČR, bezpečnostní riziko spíše zvyšuje. Držitel osvědčení má totiž v důsledku své nevědomosti velmi sníženou schopnost čelit promyšleným tahům ze strany rizikových osob, které se tak mohou k utajovaným informacím dostat snadněji. V tomto směru soud považuje za zcela přiléhavý názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009 čj. 1 As 47/2009-93, ve kterém se jmenovaný soud ztotožnil s východiskem krajského soudu, že subjektivní stránka jednání navrhované osoby není určující pro závěr, zda bylo tímto jednáním naplněno bezpečnostní riziko. Nejvyšší správní soud to demonstroval na ilustrativním příkladu, kdy se navrhovaná osoba stýká s jinou osobou, která spolupracuje s ofenzivní tajnou službou cizí moci. Takové styky bezpochyby naplňují bezpečnostní riziko u navrhované osoby, která přitom vůbec nemusí tušit, že tato jiná osoba s cizí mocí spolupracuje. Riziko spočívá například v tom, že při přátelské konverzaci by navrhovaná osoba mohla nevědomky sdělovat této jiné osobě fragmenty utajovaných skutečností, které by mohly být pro cizí moc přínosné.

39. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 31/2011-101 ze dne 25. 11. 2011 soud ve shodě názorem žalovaného považuje za nepřiléhavý, neboť ve zmíněném rozsudku byl řešen skutkově zcela odlišný případ, kdy se držitel osvědčení fyzické osoby nestýkal přímo s osobou, která měla sama vyvíjet činnost proti zájmu České republiky, nýbrž s další osobou, která se s touto „závadovou“ osobou stýkala. Dle Nejvyššího správního soudu je v takovém případě pro shledání bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., nutno dovodit, že osoba představující „mezistupeň“ sama (způsobem popsaným ve zmíněném rozsudku) „vyvíjela“ činnost proti zájmu České republiky. Na rozdíl od případu posuzovaného ve zmíněném rozsudku se Ing. J. Š. stýkal s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnosti proti zájmům České republiky, osobně, tedy bez jakéhokoliv „mezistupně“. Jak již bylo soudem konstatováno shora, nejednalo se o nevědomé styky v rámci běžného společenského kontaktu, ale o styky vědomé a plánované, jejichž účelu a podstaty si Ing. J. Š. musel být vědom. Realizaci těchto styků se jmenovaný do jisté míry podílel na činnosti proti zájmům ČR, kterou však nevyvíjel on, ale dotyčná „závadová“ osoba.
40. Opodstatněná není ani námitka, ve které žalobce brojí proti závěru žalovaného vyjádřenému v napadeném rozhodnutí, že není podstatné, zda styky s dotyčnou „závadovou“ osobou probíhají v přítomném čase nebo se uskutečňovaly před určitou dobou. Žalovaný tuto argumentaci užil při výkladu ustanovení § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., ovšem nikoliv s cílem popřít existenci časového hlediska jako jednoho z kritérií, k nimž se přihlíží při posuzování fakultativních bezpečnostních rizik, ale s cílem poukázat na skutečnost, že dle zmíněného ustanovení zákona je za bezpečnostní riziko možné považovat i vztah založený styky s osobou, která činnost proti zájmům České republiky v současnosti již nevyvíjí, ale vyvíjela takovou činnost v minulosti, popř. že způsobilé založit bezpečnostní riziko jsou i styky s takovou „závadovou“ osobou, k nimž došlo v minulosti. Na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný výslovně konstatoval, že *„(n)ení tak rozhodující, zda k takovýmto stykům dochází aktuálně nebo k nim docházelo před určitou dobou (časové hledisko je pouze jedním z kritérií, k nimž se přihlíží při posuzování fakultativních bezpečnostních rizik), nýbrž zda tyto styky představují bezpečnostní riziko.“* Tomuto právnímu názoru žalovaného nelze ničeho vytknout; ostatně ani žalobce jej žádnou relevantní námitkou nezpochybnil. Z napadeného rozhodnutí je zároveň zřejmé, že žalovaný za zásadní pro posouzení bezpečnostního rizika v dané věci považoval závažnost zjištěných styků Ing. J. Š. s osobou, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky, již dovodil z účelu, povahy a četnosti těchto styků. Na základě těchto zjištění žalovaný uzavřel, že význam a závažnost těchto styků (byť byly realizovány v minulosti) přetrvává. Soudu na tomto místě nezbývá než přisvědčit závěru žalovaného správního orgánu, že z pohledu zákona č. 412/2005 Sb., se jednalo o styky velmi nestandardní, jež nepochybně zakládají existenci bezpečnostního rizika ve smyslu § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb.
41. K tomu je zapotřebí doplnit, že pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné

podezření z existence bezpečnostních rizik (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006 – 74).

42. Argumentace, v níž žalobce poukazuje na to, že se nikdy nedopustil porušení povinnosti na úseku ochrany utajovaných informací, a dále že se nikdy nestalo, že by se jeho statutární ředitel snažil ovlivnit odpovědnou osobu žalobce na úseku ochrany utajovaných informací směrem k ohrožení bezpečnosti utajovaných informací, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť nemůže nijak ovlivnit závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb. Ing. J. Š. v pozici statutárního ředitele, předsedy správní rady a zároveň jediného akcionáře žalobce je bezpochyby osobou, která má vliv na jednání žalobce - podnikatele ve smyslu § 18 odst. 3 písm. h) ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. To, že z jeho strany, ani ze strany samotného žalobce dosud nedošlo k porušení povinností na úseku ochrany utajovaných informací, není možné při úvahách o existenci bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., jakkoliv zohlednit, neboť se nejedná o znak „skutkové podstaty“ tohoto bezpečnostního rizika vymezený zákonem, ani o skutečnost, která by podle zákona existenci tohoto bezpečnostního rizika zpochybňovala či vyvracela. Totéž platí i pro tvrzení žalobce, že pravidla ochrany utajovaných informací jsou stanovena přímo zákonem a jejich dodržování u příslušných subjektů je pravidelně prověřováno žalovaným, jakož i pro jeho konstatování, že odpovědná osoba žalobce pouze na základě její pracovněprávní podřízenosti nepřipustí porušování pravidel v oblasti zabezpečení utajovaných informací. Veškeré tyto argumenty žalobce se zcela mýlí s nosnými důvody, na nichž je zbudován závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika u žalobce ve smyslu § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb., které spočívá ve zjištěném vztahu Ing. J. Š. k osobě, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky.
43. Soud závěrem dodává, že při přezkumu napadeného rozhodnutí nebyl vázán rozsahem žalobních bodů, nicméně ani v rámci „širšího“ přezkumu nezjistil žádné pochybení, které by mohlo vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
45. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu